

ДЖ. Т. ГАЙСИНГЕР

БЕЗПОЩАДНИ

ЖЕЛАНИЯ

Мрачен и изпепеляващ роман, в който враговете
стават любовници

Анестроф

ДЖ. Т. ГАЙСИНГЕР

БЕЗПОЩАДНИ ЖЕЛАНИЯ

Превод от английски
Антоанета Дончева-Стаматова

Анотроф

София, 2024

Този книга е художествена измислица. Имената, героите, организациите, местата, събитията и инцидентите, описани в романа, са продукт на въображението на автора или са пригодени за целите на повествованието.

J. T. Geissinger
Carnal Urges

Text copyright © 2021 by J. T. Geissinger, Inc.

All rights reserved.

Published in the Bulgarian language by arrangement with ANA Sofia Ltd., working in conjunction with The Bent Agency.

Дж. Т. Гайсингер
Безпощадни желания

© Антоанета Дончева-Стаматова, превод, 2024

© Ивайла Пеева, дизайн на корицата, 2024

© Апостроф – запазена марка на „Алто комюникейшънс енд пблшинг“ ООД, 2024

ISBN 978-619-7754-06-3

На Джей. Винаги си бил ти.

Ние не сме луди. Ние сме човеци. Искаме да обичаме, но и някой да ни прощава за пътеките, които избираме към любовта, защото пътеките са много и мрачни, а ние сме настървени и безмилостни в пътешествието си.

– Ленард Коен

ПЛЕЙЛИСТ

Good Time Girl, Sofi Tukker
Flames, R3hab & Zayn
Up, Cardi B
Take It, Dom Dolla
Wildside, Claptone
Hey Lion, Sofi Tukker
Let Me Touch Your Fire, Arizona
Medicine, James Arthur
Cuz I Love You, Lizzo

Отварям очи и виждам мъж, навесен над мен. Облечен е в черен костюм на „Армани“. Има гарвановочерна коса, силна челюст и най-красивите сини очи, които някога съм виждала. Обградени са от гъсти мигли, дълги и извити, и тъмни като косата му.

В продължение на около две секунди съм силно заинтригувана от този красив непознат, докато не си спомням, че той ме отвлече.

Трябваше да се сетя. Колкото по-секси е един мъж, толкова по-бързо трябва да бягаш от него. Красивият мъж е бездънна яма, в която личното ти достойнство може много бързо да потъне и никога повече да не бъде видяно.

С глас, омекотен от напевен ирландски акцент, моят похитител изрича:

- Ти се събуди.
- Май си разочарован.

Плътните му устни се извиват в лека усмивка. Очевидно го забавлявам. Но усмивката изчезва така бързо, както е дошла, и той се затваря в себе си, като разполага мускулестото си тяло на стола срещу мен.

Впива в мен поглед, от който би могла да замръзне и разтопена лава.

- Седни. Да поговорим.

Аз лежа. Изтегната съм на кремав кожен диван в тясна стая със заоблен таван. Голите ми крака и ходила замръзват в сухия хладен въздух.

Нямам никакъв спомен как съм се озовала тук и къде въобще е това „тук“.

Спомням си само, че отивах на гости на най-добрата ми приятелка Натали от Ню Йорк и в мига, в който излязох от колата в подземния гараж на нейната кооперация, през рампата нахлуха шест черни джипа, а този синеок дявол изскочи от един от тях и ме грабна.

Имаше и престрелка. Това поне си го спомням. Миризмата на изгорял барут във въздуха, оглушителният рев на изстрелите...

Сядам рязко на дивана. Стаята около мен се завърта. В дясното ми рамо се усеща остра болка, като че ли съм била ударена там. Борейки се с гагенето, аз си поемам въздух няколко пъти, притиснала едната си ръка върху къркорещия ми стомах, а другата – върху лепкавото ми от пот чело.

Идва ми да повърна.

– Това е от кетамина – казва моят похитител, без да сваля очи от мен.

В паметта ми внезапно нахлува името му – Деклан. Каза ми го веднага след като ме набути в джипа си. Каза ми името си, както и че ме води да говоря с шефа му в... Бостън.

Сега вече си спомням. Намирам се в самолет, който ме води на среща с кръстника на ирландската мафия, за да му обясня как почти съм започнала война между неговата фамилия и руската мафия. И с всички останали всъщност.

Дотук с нюйоркската ми ваканция.

Преглъщам няколко пъти, за да накарам разбунтувалия ми се стомах да се успокои.

– Значи сте ме упоили?

– Наложил се. Ти си изненадващо силна за жена, обличаща се като Феята на зъбките.

Сравнението ме ядосва.

– Само защото се обличам по момичешки, не означава, че съм малко момиче!

Той плъзва поглед по тоалета ми.

Облечена съм в яркорозова многопластова тюлена поличка от „Бетси Джонсън“, съчетана с късо бяло дънково яке и бяло потниче под него. Пришила съм към якето кристални пеперуди, защото пеперудите са красиви, първокласен символ на на-

деждата, промяната и личната трансформация, а това е точно онази шибана позитивна енергия, която търся.

Ако ще и да е твърде детинско.

– Очевидно – отвърща сдържано Деклан. – Това твое дясно кроше е впечатляващо!

– Какво искаш да кажеш?

– Имам предвид онова, което причини на носа на Киъран.

– Не познавам никакъв Киъран. Още по-малко носа му.

– Значи не помниш? Ами ти го счупи.

– *Счупила съм го?! Щях да си спомням, че съм счупила нечий нос.*

Когато Деклан не ми отговаря и само прогължава да ме гледа втренчено, аз прошепвам:

– Упойката, а?

– Аха.

Свеждам очи към дясната си ръка и с удивление зървам рани по кокалчетата си. *Наистина съм счупила нечий нос. Как може да не помня подобно нещо?!*

– Божичко! – панически извисявам глас. – Да не би мозъкът ми да е увреден?

– Имаш предвид повече от преди ли? – отвърща той, като повдига вежди.

– Не е смешно.

– Така е, как би могла да знаеш! Съвсем сериозно си облечена в детски костюм за Хелоуин. Бих казал, че чувството ти за хумор е толкова на ниво, колкото и изборът ти на тоалет.

Едва сдържам пристъпна си на смях, но все пак питам:

– Защо съм боса? Къде са ми обувките?

Мълчанието му е прогължително и преценяващо.

– Това беше единственият ми чифт обувки на „Луи Вюитон“! Имаш ли представа колко са скъпи? Трябваше да спестявам месеци наред, докато си ги купя!

Той накланя глава настрана и ме оглежда с пронизителните си сини очи за по-дълго, отколкото изисква приличието. Накрая изтърсва:

– Не си уплашена.

– Ти вече ми каза, че няма да ме нараниш.

Присвил вежди, той обмисля чутото за момент и накрая изтърсва:

- Така ли съм казал?
- Да. Още в онзи подземен паркинг.
- Може да променя решението си.
- Няма да го направиш.
- Защо?

Свивам рамене и отвърщам:

- Защото съм чаровница. Всички ме харесват.

Към приведената му глава и смръщването му се добавя и присмехулна извивка на горната устна.

- Така си е. Хората ме смятат за чаровница и ме харесват – повтарям.

- Аз обаче не те харесвам.

Това ме кара да настръхна от гняв, но се старая да не го показвам. Само заявявам:

- И аз не те харесвам.
- Не аз съм човекът, който твърди, че е готин.
- Което е добре, защото наистина не си!

Двамата се втрепчваме един в друг като разярени kotaци. След секунда той промърморва:

- Казвали са ми, че акцентът ми е много приятен.

Което ме кара да се разсмея, когато отвърщам:

- Няма нищо подобно.

Когато го виждам, че започва да се колебае, се смилявам над него и казвам:

- Но дори и да беше така, отвратителната ти личност го скрива. За какво искаше да си поговорим? Не, почакай! Първо трябва да пишкам! Къде е тоалетната?

Когато ставам, той се привежда напред, сграбчва здраво китката ми и ме принуждава пак да седна. Без да ме пуска, изръмжава:

- Ще отидеш до тоалетната, когато кажа аз! А сега престани да гуднеш и ме чуй!

Вече е мой ред да повдигна вежди.

- Слушам по-добре, когато не ме стискат мъже – казвам.

Пак правим онази сцена с взирането. По-скоро бих ослепяла,

отколкото да мигна първа. Патова ситуация. Безмълвно гърпане на вѐже, при което никой от нас не си позволява да мръдне и сантиметър. Докато накрая в челюстта му един мускул потрепва. Той издиша насѐбралия се в гърдите му вѐздух и неохотно пуска ръката ми.

Ха! Свиквай да губиш, мафиот долен!

Усмиввам му се и елегантно изричам:

– Благодаря!

Изражението му е същото като на по-големия ми брат, който, когато бяхме деца, се чудеше гали да не ми зашлеви шамар, задето го дразня. А това, естествено, ме кара да се усмихна още по-широко.

Мъжете често твърдят, че обичат силни жени. Но само докато не срещнат такава.

Сгъвам ръце в скута си и го чакам да си обуздае нервите. Накрая той се обляга в стола си, оправя си вратовръзката, изскърцава със зѐби и изрича:

– Ето и правилата.

Правила? За мен? Пълнен абсурд! Но се престорвам на отзивчива, сега търпеливо и го чакам да продължи, вместо да му се изсмея в лицето.

– Първо: Не търпя неподчинение! Ако ти дам заповед, ти я изпълняваш безпрекословно!

Магическата топка ми казва: изгледите не са особено добри.

– Второ: Не говориш, докато не те попитат нещо!

В коя вселена би се случило това? Не и в нашата.

– Трето: Аз не съм Киѐран. Ако ме удариш, ще те ударя аз! – Сините му очи ме поглеждат пронизително. Гласът му става басов, когато допѐлва: – И този път ще боли!

Явно е, че се опитва да ме сплаши, за да му се подчинявам. За баща ми тази тактика не работеше. Няма да проработи и за него. Гласът ми кипи от презрение, когато изричам:

– Какѐв кавалер!

– Вие, дамичките, постоянно настоявате за равни права и отношение към вас. Но само докато ви е удобно.

Този е първокласен гадняр. Но също така е прав. Щом не мога да преглѐтна нещо, не трябва да му се нахвърлям.

Само дето аз *мога* да го преглътна и *мога* да му се нахвърля. Рано или късно ще си го получи.

Не съм прекарала последните десет години да си потя загнаника по курсове за самоотбрана, за да сега избухна в сълзи пред някакъв си нещастен ирландски гангстер!

След известно време, през което той мълчи, аз питам:

– Още нещо?

– Прецених, че увреденият ти мозък ще може да се справи само с три правила – контролира ме той.

Брей, този май си въобразява, че птиците излитат от дърветата само по негова заповед!

– Каква съобразителност! – изтърсвам.

– Както сама каза, аз съм кавалер.

Изправя се. Надвиснал над мен с целия си ръст, внезапно изглежда застрашителен. Аз се облягам на дивана и се втренчвам в него, несигурна какво следва.

Той като че ли е доволен от изплашеното ми изражение, защото казва:

– Тоалетната е в задната част на самолета. Разполагаш с две минути. Ако не излезеш, когато изтекат, ще разбия вратата!

– Защо? Да не си мислиш, че се каня да избягам през тоалетната?

Миглите му се свеждат. По бавното поемане на въздух разбирам, че е ядосан. Но изрича меко:

– Внимавай, девойче! Твоето гадже Ставрос може и да търпи устата жени, но на мен тези не ми минават!

Допускам, че спомена Ставрос, за да ми подсказже, че знае всичко за мен, че е написал домашното си за своята пленница. Но с това не ме изненадва. Всеки заслужаващ званието си похитител би сторил същото.

Обаче не е доразбрал един важен факт – а аз съм маниачка на тема придържане към фактите.

– Ставрос не ми е гадже.

Деклан ме поглежда презрително, повдига вежди и изрича:

– Моля?

– Казах, че той не ми е гадже. Не държа гаджета.

– Сигурно е заради проклетата ти уста, която никога не се затваря.

Тестисите му се намират на нивото на погледа ми, но успявам да сдържа желанието си да ги запозная с моя юмрук. Времето е пред мен.

– Не. Исках да кажа, че не ги *държи* така, както човек държи кокошки. Или както един мъж държи любовница. Нямам необходимото търпение за гаджета. Изисквам твърде много грижи. И създават прекалено много неприятности, че да си заслужават.

Той свежда към мен безизразен поглед, но очите му правят нещо много интересно. Почти виждам как колелцата в главата му се въртят.

– Значи сте скъсали.

– Ти чуваш ли ме изобщо? Той *никога* не ми е бил гадже! Не обичам гаджета!

– Хубаво – отбелязва с леко злобеща усмивка той. – В такъв случай няма да ми се налага да се чудя какво да го правя, ако реши да тръгне да те спасява на бял кон.

Засмива се, когато си представям Ставрос на бял кон. Той се ужасява от животни.

– О, да, бе! Веднага ще тръгне да ме спасява, бъди сигурен! – размислям се аз.

Когато Деклан присвива очи, допълвам:

– Би било страшно, ако не му причиниш нещо лошо. Бих се чувствала виновна, ако Ставрос бъде наранен заради мен.

Последвалата оглушителна тишина налага обяснение.

– Искам да кажа, че ти, разбира се, си длъжен да си вършиш твоите гангстерски неща, но Ставрос всъщност е свястно хлапе. И не е виновен, че ще се опита да ме спаси. Просто няма да може да се сдържи да не го направи.

– И защо?

– Вече ти казах. Аз съм чаровница. Той беше пътник още в мига, в който се появи пред мен!

Никои никога не ме е гледал така, както ме гледа Деклан в този момент. Ако ще и сега върху самолета ни да кацне някоя летяща чиния и извънземните да ни приберат в нея със специалния си притегателен лъч, той надали би бил по-объркан.

Не мога да не призная – удовлетворена съм.

Ала чувството ми на удовлетворение се изпарява в мига, в който той хваща раменете ми с големите си ръце и ме вдига от дивана.

Прибежда се към мен и през зъби просъсква:

– Чаровна си колкото херпес! А сега бягай да пишкаш!

Бутва ме напред по пътеката, прокара пръсти през косата си и изругава тихичко.

Ако бастунът, който този гадняр е глътнал, беше по-гълъг, спокойно щеше да мине за гърво.

Насочвам се към задната част на самолета, подминавайки още много луксозни кожени дивани и кресла. Обзавеждането е елегантно и умерено, всичко е в нюанси на шампанско и златисто. Илюминаторите си имат мънички завески. Килимът под босите ми крака е мек и пухкав. Обстановката прилича на миниатюрен скъпарски апартамент... Включително охраната.

Шестима нацепени батки в черни костюми ме гледат лошо, когато ги приближавам.

Седят от двете страни на пътеката във високи кресла с лъскави гървени маси между тях. Двама играят на карти. Други двама пият уиски. Петият гържи списание в месестите си ръце, а шестият изглежда така, сякаш иска да ми откъсне главата.

Той е най-едрият гангстер. С черни очи, лепенка през подутия нос и кървави петна, украсяващи яката на скъпарската му бяла риза.

Почти ми става жално, че съм му причинила такова нещо, особено пред приятелчетата му. Нищо чудно, че ме гледа така. Ударен зверски от момиче. Егото му на петгодишен в момента реве и пищи пред количката за сладолед.

Но на някакъв етап от това приключение може да ми притрябва съюзник. Малко галене по косъма сега би могло да се окаже ключово за бъдещето ми.

Спирам до него, усмихвам се и изричам:

– Много съжалявам за носа ти, Киъран!

Няколко от мъжете се изсмихват. Двама се поглеждат втрещено.

Изгарящият поглед на Киъран би могъл да стопи и стомана. Обаче аз съм прекарала предостатъчно време сред мафиоти и гангстери, за да бъда имунизирана срещу такива погледи.

– Ако това може да смекчи болката ти, трябва да ти кажа, че не помня нищо от случилото се. Този кетамин, с който вие, момчета, сте ме упоили, е бил доста добър. Обикновено не се гържа гаднярски. Вярно че при необходимост нямам нищо против насилието, но прибягвам до него само в краен случай. Когато съм в съзнание, ге.

Киъран продължава да ме изпепелява с поглед. Аз се замислям и продължавам:

– Честно да ти кажа, сигурно щях да се опитам да ти счупя носа дори и в пълно съзнание. Така ге, вие ме похищавате! Какво да направя? Да си трайкам ли? Но във всеки случай сега обещавам, че няма да чупя нищо друго, освен ако не е крайно необходимо! Даже ти предлагам сделка – ако искаш да вляза в багажника на кола или в товарния отсек на самолет, само ме помолете любезно и аз с удоволствие ще го направя за теб! Няма нужда да бъдем толкова язвителни един към друг.

На Киъран му трябва минута, за да обмисли отговора си. Или може би се чуди какво означава „язвителен“. Но и в двата случая този тип не би могъл да се класира на първите места в конкурса „разговорчив събеседник“. Очевидно целият товар по говоренето се пада на мен.

– Искам да кажа, че не е необходимо да бъдем врагове. Ти си имаш задачи за изпълнение, а аз няма да ги правя още по-трудни, отколкото са. Просто ми казвай каквото трябва, нали? Ще видиш, че за нула време ще станем първи дружки!

Тишина. Той примигва. Веднъж. Приемам го за „да“ и му се усмихвам широко.

– Жестоко! Благодаря! Най-вече, че не ме удари и ти! Шефът ви тук ми разправя, че лично той нямал такива скрупули.

От другия край на самолета се чува гръмовният глас на Деклан:

– *Заминавай да пикаеш, докато не съм дошъл аз!*

Поклащам глава и прогърморвам:

– Съжалявам майка му. По-добре е щяло да бъде за нея да глътне спермата.

И се запътвам към тоалетната. Затварям вратата, а зад мен продължава да гърми втрещеното мълчание на шестима мафиоти.

ДЕКЛАН

Да отвлечеш жена не би трябвало да бъде толкова трудно. Чак се чудя как изобщо успяхме да я качим в самолета. От мига, в който я отвляхоме от онзи подземен гараж в Манхатън, тя се превърна в абсолютен трън в задника.

Повечето хора (имам предвид повечето *нормални* хора), когато са подложени на травмиращо преживяване, правят едно от следните три неща – викат, молят за милост или се затварят в себе си, напълно парализирани от страх. В много редки случаи похитеният се опитва да се бори за живота си или да избяга. Но шепа хора са толкова смели.

И на върха се подрежда нашата откачалка.

Бъбрива, усмихната и спокойна, тя се държи така, сякаш играе главната роля в биографичен филм за някоя обичана историческа личност, починала в разцвета на силите си, докато спасява група примрели от глад сираци от горяща сграда. Или някаква друга шибана благородна кауза.

Самоувереността ѝ е непоколебима. Никога досега не съм срещал толкова сигурен в себе си човек.

Или с толкова малко основания да се държи така.

Та тя преподава *йога*, по дяволите! В някакво забутано планинско градче с езеро. А се държи така, сякаш е английската кралица.

Как, мътните го взели, една двайсет и няколко годишна инструкторка по *йога*, едва иззрапала колеж, която никога не е имала гадже и изглежда така, сякаш си купува грехите от разпродажбата на феята Камбанка, може да бъде толкова самоуверена?

Не знам. И *не искам* да знам.

Но пък бойните ù умения привлякоха интереса ми. Тя може и да не си спомня как помете Киъран, но аз помня. През всичките ни години съвместна работа с него никога не съм виждал човек, който да го надвие.

Никак не ми се иска да го признавам, но си беше впечатляващо.

От проверката, която ù направих, знам, че нито е служила в армията, нито пък е преминала през каквото и да било официално обучение по съвременни или източни бойни изкуства. И нито едно от хилядите ù селфита в инстаграм не подсказва, че може да прави нещо друго, освен да яде кейл, да се увива като претцел или да се пъчи като кифла в тясно атлетично бельо.

Що се отнася до Киъран, най-вероятно се е разсеял от гърдите ù.

Или пък от краката.

Или от онази дяволита усмивка, с която тя обича да парадирва точно преди да каже нещо, което те кара да обвиеш ръце около врата ù и да стиснеш здраво. Ако ще и само за да я накараш да млъкне.

Колкото по-скоро свърши тази работа, толкова по-добре. Познавам я само от два часа – през половината от които тя беше в безсъзнание – и вече съм готов да лапна дулото на пуштолета и да се застрелям.

Вадя мобилния си телефон, намирам същия номер, който търся, откакто я отвляхохме, и го слушам как звъни.

И отново ме прехвърля на гласова поща.

А моето усещане, че нещо никак, ама никак не е наред, се засилва.

Дж. Т. Гайсингер
Безпощадни желания

Превод *Антоанета Дончева-Стаматова*
Редактор *Петя К. Димитрова*
Дизайн на корицата *Ивайла Пеева*
Коректор *Цветана Никова*
Предпечат *Ивайла Пеева*

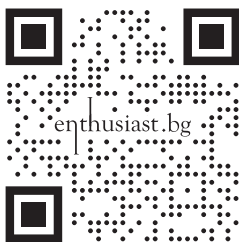
Американска. Първо издание
Формат 60x90/16
Печатни коли 22
ISBN 978-619-7754-06-3

Издава

Апостроф

Запазена марка
на „Алто комюникейшънс енд пблшиинг“ ООД
София, бул. „Васил Левски“ 31
тел.: 02/ 943 87 16
email: office@enthusiast.bg

Книгите на „Апостроф“ можете да закупите от www.enthusiast.bg

Печат РОПРИНТ

Дяволът има хипнотизиращи сини очи, секси ирландски акцент и ме ненавижда неустово.

Обвинява ме, че съм започнала война; че съм близка с противниците му; че мъжете му умират заради мен. Макар да съм невинна по всички обвинения, той иска отплата. Устремен към отмъщението, той ме прави своя пленница.

Но както и двамата скоро ще разберем, има по-мощни желания от тези за възмездие.

Когато дяволът среща перфектната жена, но тя е негов заклет враг, тогава започва истинската война.

Цена: 20 лв./10,25 €

9 786197 754063